

அணைக்கும்

கரங்கள்!

இன்றைய பெற்றோர்கள் குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பை மிகவும் கடினமானதாகக் கருதுகிறார்கள். அதிலும் பள்ளிக்கூடப் பருவத்தில் இருக்கும் குழந்தைகளை ஒழுக்கத்துடன் வளர்ப்பதில் நிறைய சவால்களைச் சந்திக்க வேண்டி வருகின்றது. நம் குழந்தைகள் வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வரவேண்டும், ஒழுக்கத்துடன் வளர வேண்டும். நம்மிடத்தில் அன்பாகவும் இருக்க வேண்டும். இவையெல்லாம் இன்றைய பெற்றோரின் நியாயமான எதிர்பார்ப்புக்கள். இத்தன்மையையும் சமாளிப்பதே பெரிய சவாலாகி விட்ட இன்றைய நிலையில் இன்றைய பெற்றோருக்கு அவசியம் தேவையான ஆலோசனை இதோ!

நாம் ஏன் குழந்தைகளைக் கட்டுப்படுத்த நினைக்கிறோம்? அவர்களுடைய இயல்பான வழியிலேயே விட்டு விட்டால் என்ன ஆகும்? சினிமா பாட்டில் “திட்டாத அப்பு வேணும்” என்ற வரிகள் இளைய தலைமுறையின் எண்ணம்...

சற்று சிந்தித்தோமானால், ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் அந்தக் குழந்தையின் எல்லாவிதமான வளர்ச்சி, ஆரோக்கியம் மற்றும் பாதுகாப்பிற்கு பெற்றோர்கள்தான் பொறுப்பு. குழந்தையை நல்ல மனிதனாக சுமுதாயத்தில் தலை நிமிர்ந்து வாழ்த்தக்கவாறு வளர்க்க வேண்டும். மற்றவர்களோடு ஒன்றிணைந்து வாழவும் வேண்டும். அப்பொழுது தான் பெற்றதன் பெரு நோக்கம் ஈடேறும். எங்கே தன் குழந்தை தவறான வழிக்குப் போய் விடுமோ என்ற பயம் தான் பெற்றோர்களுக்குப் பெரும்பாலும் உள்ளது.

குழந்தைகளைக் கவனிக்கவில்லையென்றால் இளம் பருவத்தின் அறியாமையினால் அவர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம். தவறான சூழ்நிலையில் மாட்டிக் கொள்ளலாம், விரும்பத்தகாத பழக்கங்களுக்கு அடிமைஆகலாம். தான் செய்வது தவறு என்று கூடத் தெரியாமல் இருக்கலாம், அல்லது தெரிந்தே தவறு செய்யலாம். பெற்றோர்கள்தான் ஒரு தோட்டக்காரனைப் போல் எப்பொழுதும் கண்காணித்து காப்பாற்றி வளர்க்க வேண்டும். மற்றும் பெற்றோர்கள் ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழ வேண்டும்.

குழந்தைகள் வளர்ப்பில் இன்றைய காலக்கட்டத்தில் புதிய சவால்கள் என்ன? இன்றைய குழந்தைகளுக்கு வெளி உலக தாக்கம் அதிகம். ஒவ்வொன்றுக்கும் கேள்வி கேட்டு தெரிந்து கொண்டால்தான் பெரியவர்கள் சொல்பேச்சு கேட்பார்கள். ஆனால் பெரியவர்களுக்கு பொறுமையும் நேரமும் இல்லை. இதனால் ஒழுக்கம் கற்றுக் கொடுப்பதில் ஓர் அவசரம். இந்த அவசரத்தினால் சில நேரம் கோபப்பட்டு அடித்து விடுகிறார்கள்.

இப்பொழுது, தவறைத் திருத்துவதற்கு என்ன வழிகள் என்பதைப் பார்ப்போம். ஒழுக்கம் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு முக்கியமான வழி

பேச்சு தான். முதலில் எதைச் செய்யலாம். செய்யக் கூடாது, ஏன் செய்யக் கூடாது என்பதைப் புரிய வைக்க வேண்டும்.

உதாரணம்: “பாடத்தை படித்து விட்டுத்தான் டிவி பார்க்கலாம்”, “படிக்காமல் இருந்தால் தேர்வில் தோல்வி அடைந்து விடுவாய்” என்று எடுத்துச் சொல்லலாம்.

புரியாத வயதில் தவறைச் செய்ய விடாமல் கவனிக்க வேண்டும். மீறி, தவறு நடந்தால் விட்டால் தண்டனை என்று கொடுக்கக் கூடாது. என்ன தவறு செய்தோம் என்பது புரியாத பொழுது எதற்கு தண்டிக்கப்படுகிறோம் என்பதும் புரியாது. மாறாக மனம் தான் அடிபடும்.

தவறு செய்தால் என்ன விளைவு என்பதையும் தெரிவிக்க வேண்டும். மேலே சொன்ன உதாரணத்தில் அக்குழந்தை படிக்கவில்லையானால், “உன்னை டிவி பார்க்க அனுமதிக்க மாட்டோம்” என்று பெற்றோர்கள் தெரியப் படுத்த வேண்டும்...

தவற்றின் தன்மைக்கு தகுந்த விளைவு / தண்டனை அளிக்கலாம். தண்டனை என்றால் விளையாட விடாமல் இருப்பது, தொலைக்காட்சி பார்க்க அனுமதிக்காமல் இருப்பது, அவர்களுக்குப் பிடித்தமான பொருள் அல்லது விளையாட்டுப் பொருள் கொடுக்காமல் இருப்பது போன்றவைகள். இதனால் குழந்தைகளுக்குத் தவறு செய்தால் விளைவைச் சந்திக்க வேண்டி வரும் என்பது புரியும்.

இதில் சில நேரம் தண்டிப்பது சில நேரம் தண்டிக்காமல் விட்டு விடுவது என்று செயல்படுத்தினால் அந்த விளைவு அவர்களுக்கு குழப்பத்தை ஏற்படுத்தும். செய்யலாமா கூடாது என்று புரியாது.

சில நேரம் எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்காத பட்சத்தில் அடித்தால் என்ன என்று பெற்றோர்கள் கேட்பதுண்டு. “அடி உதவுவது போல் அண்ணன் தம்பி கூட உதவ

மாட்டார்கள்” என்ற பழமொழி உள்ளது. “நாங்கள் அடி வாங்கித்தான் வளர்ந்தோம், அதனால் என்ன இன்று நன்றாக இல்லையா?” என்று சொல்கிறவர்கள் ஏராளம்.

அடித்தால் சீக்கிரமாக நிலைமையைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வரலாம். அடி வாங்கும் பயத்தில் குழந்தைகள் சொன்னபடி கேட்கலாம். இதற்குத் தானோ “அடி பணிய வைப்பது” என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்? ஆனால் அடிப்பதின் பின் விளைவுகள் பல. அடி வாங்கினால் வலிக்கும். அதை நினைத்து நினைத்து மனம் வலிக்கும். சில பெற்றோர்கள் அடிப்பதற்கு பெல்ட், கட்டை போன்றவற்றை உபயோகிக்கின்றார்கள். ஏனென்றால் கையால் அடித்தால் அவர்களுக்கு கை வலிக்கும். ஆனால் அடி வாங்கிப் பழகி விட்டால் “என்ன, மிஞ்சி போனால் அடிப்பார்கள், இது பழகினது தானே” என்று யோசிக்கக் கூடும். அப்பொழுது பயம் போய் விடும், அடி உதவாது.

அடித்ததற்குப் பிறகு பெற்றோர்கள் உட்கார்ந்து அழுவார்கள். “நானே என் குழந்தையை அடித்து விட்டேனே” என்று ஒரு குற்ற உணர்ச்சி மற்றும் வருத்தம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. இது தேவையா? முக்கியமாக புரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், அடிப்பதன் அர்த்தம் பெரியவர்களுக்கு “பேசத் தெரியவில்லை” என்று தான். பெற்றோர்களுக்கு புரிய வைக்கத் தெரியாதது குழந்தைகளின் குற்றம் அல்லவே?

5. மேலும் அடிவாங்கி வளரும் பொழுது கூடவே ஒரு தாழ்வு யண்பான்மையும் வளரும். காயாத ஒரு வடு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. பெற்றோர்களுடன் அண்மை பாதிக்கப்படுகிறது. அன்பு இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வலி தேவையா? அதுவும் குழந்தைகள் தற்காப்புக்கு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில், அவர்களை அடிப்பது, நிராயுதபாளையை அடிப்பது போன்று தான். இது தர்மமா? அன்புக்கு இடம் எங்கே?

“அடித்தாலும் உன்னிடம் எனக்கு அன்பு பாசம் இருக்கு” என்று பெற்றோர்கள் சொன்னால் அந்த வலியின் கறை தோய்ந்த அன்பு பல குழந்தைகளுக்குப் புரிவதில்லை. வலிக்க வலிக்க அடிப்பவர் எப்படி அன்பாக இருக்க முடியும்? அவருடன் நெருக்கமான உறவு வைத்துக் கொள்ள முடியுமா? தோட்டக்காரனே செடியைக் கட்டையால் அடிக்கவோ, கத்தியால் வெட்டவோ செய்தால், செடி என்ன கதியாகும்? இதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆதலால், பெற்றோர்கள் தன் குழந்தைகளை அடிக்கக் கூடாது என்று ஆணித்தரமாக சொல்லலாம். பெற்றோர்களே அடிக்கக் கூடாது என்றால் அது ஆசிரியர் போன்ற மற்றவர்களுக்கு இன்னமும் பொருந்தும்.

சில குடும்பங்களில் இருட்டு அறையில் பூட்டுவது, பேசாமல் இருப்பது, தனியே ஒதுக்குவது, பொருட்படுத்தாமல் இருப்பது போன்ற கடுமையான தண்டனைகள் கொடுப்பார்கள். இது எல்லாமே குழந்தைகளின் அடிப்படையான தன்னம்பிக்கையை அதிகமாக பாதிக்கும். பெற்றோர்களுடன் நெருக்கமும் பாதிக்கப்படும்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான கட்டுப்பாடுகள், இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் ஒரு வேலி செடியை பாதுகாப்பது போல் தான். வேலி

வேண்டும் ஆனால் முட்கள் வேண்டாமே. அன்பு கலந்த கண்மூப்பு என்றைக்கும் நல்ல பலன் கொடுக்கும். அனைக்கும் கரங்கள் தான் அன்புக் கரங்கள். ■

— முனைவர் சுமதி நாராயணன்
மனித வள மேம்பாட்டுப் பயிற்சியாளர்

உன் உடலைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்
அது செயல் இழந்து விட்டால் நீ வாழ்வதற்கு
வேறு எந்த இடமும் இல்லை.